

Volker Harry Altwasser

Poslední rybáři

Saudade byla už šest hodin na cestě do *No Man Arielu* u Somálska, aby tam lovila tuňáky. Třetí důstojník zamyšleně studoval námořní mapu obrovské oblasti. Nepatřila nikomu. Ještě nikdy nikomu nepatřila. Pouze tuňákům, rybě, která jim teď pod kýlem vymírala. Mladý důstojník si oběma rukama otřel tvář, vyčerpání se projevovalo už ráno. Křížovaly tu stovky ruských, španělských, portugalských a japonských traulerů a pro domácí rybáře představovaly příliš silnou konkurenci, až se nakonec ze somálských rybářů stali piráti. V tomhle moři nikoho potopila italská mafie v polovině osmdesátých let jedovatý odpad, a třetí důstojník, pozoruje obrazovku sonaru, si znovu říkal, jestli se to všechno ještě vyplatí. Neměl by přeseďlat? To byla jedna z otázek, které ho už dlouho zaměstnávaly. A k tomu další nebezpečí! V posledním týdnu zajali piráti poprvé trauler *Verlaine*. Přestože posádka čítala skoro devadesát mužů.

Piráti byli nakonec z lodi vlastními silami zahnáni, ale neukazuje tenhle pokus, že všechno už skutečně spěje ke konci? Mladý ctižádostivý důstojník pohlédl na radar. A uviděl, že k *Saudade* se blíží malý, zelený bod. Co když to byla pirátská loď?

Nařídil „plnou parou vpřed“ a přešel na můstek lodivodů. Námořním dalekohledem rybářskou loď starostlivě pozoroval. Byla to stará piroga bez motoru, s jedinou nasazenou plachtou. Mladík a starší muž, jinak nikdo. Žádné plachty na palubě, pod kterými by se mohli schovávat muži a zbraně.

Mladík stál na přídi a mával něčím, co vypadalo jako kus hadru, šedivého hadru. Skoro jako by byl špinavý. Není to nějaký druh ryby? Ale jaký? říkal si důstojník na stráž, když vtom se ho zmocnilo tušení. Vrátil se na můstek, nařídil zastavit stroje a palubním amplionem vyhlásil: „Pozor! – Zpracovatel Robert Rösch okamžitě na kapitánský můstek! – Pozor! – Zpracovatel Robert Rösch okamžitě na kapitánský můstek!“

Robert Rösch seděl nemluvně na hraně kóje. První, co mu po zaklení projelo mozkem, byla myšlenka: něco je s Matyldou! A je to tady. Přišla zpráva, které se léta obával. Jeho žena – ale ne! Naopak: Matylda ho žádala, aby už zůstal napořád na souši, a on přece neřekl hned ne. Posílil její nově probuzenou chuť do života. Alespoň prozatím.

Udržoval ji při životě nadějí, což ho sice uklidňovalo, ale přesto k důstojníkovi na můstku spěchal: „Na můstku! – Zpracovatel Robert Rösch.“

Třetí důstojník ho pokynutím pozval na můstek a podal mu dalekohled: „Co tomu říkáte?“

Robert se podíval dalekohledem: „V každém případě tam ten kluk mává čímsi jako chřestivcem. Ale mohl by to být jen chřestivec rudý, nebo nějaký zatracený rozedranec. – Ale mohl by to být i chřestivec krátkokopy.“

Důstojník přikývl: „Co radíte?“

Robert mu vrátil dalekohled: „Podívat se na to, zjistit, co a jak. – Možná toho mají na palubě víc než jen tuhle onuci.“

Důstojník přikývl: „Taky si myslím! – Jděte na prostředek, na levoboku hned spustíme kutr.“

Robert přikývl, slezl po schůdcích z můstku lodivodů a slyšel, jak amplionem svolávají posádku kutru na horní palubu. O něco později už seděl s výplatčím a dvěma muži palubní

stráže v malé lodi, kterou spustili na vodu jeřábem. Loď tvrdě narazila na hladinu klidného moře, muži vyprostili háky a nastartovali motor. Robert si všiml, že starý muž zachytil plachtu pirogy a stočil ji.

Specialista na chřestivce Robert Rösch si myslel, že první, co uvidí, bude rudý chřestivec. Tenhle druh byl znám od japonského Ibaraki až po Koreu a Indii. Byl až třicet centimetrů dlouhý a při doteku bylo cítit na břicho a na spodku hlavy zrnitou kůži. Objeven byl teprve 24. dubna 1999, ale od té doby se strašně rychle šířil. Dříve obýval největší podmořské hlubiny, ale něco ho teď hnalo do mělčích vod, vybavoval si Rösch. Jeho maso nebylo požitelné a nezajímalo ani jiné ryby. Jako všechny druhy chřestivce patřil i tenhle k nejbizarnějším mořským rybám. Tělo působilo při pohledu shora velmi zploštěně a při svém trojúhelníkovém tvaru bylo téměř oblé; jako by si člověk prohlížel egyptské pyramidy z kosmu.

Kdyby to byl rozedranec, měl by menší tělo a hrubší kůži. Břicho by bylo širší a před očima by měl kožní výstupek. Tahle ryba zůstávala ležet na dně a téměř se nehýbala. Svou návnadu nechávala volně kolébat v proudu, a když kolem proplula menší rybka a všimla si jí, otevřel rozedranec pouze tlamu a proud do ní lovce nezadržitelně vehnal. Když rozedranec menší rybu pozřel, okamžitě zase tlamu zavřel a netečně čekal na další potravu.

Právě touhle návnadou se podstatně lišil od chřestivce rudého, který se naopak velmi podobal chřestivci krátkorypému, jehož kůže byla v jižní Francii vyvažována zlatem.

Oba druhy měly na hrudi velké ploutve a řadu hřbetních ostnů. V nich byl uschován jed, pro člověka desetkrát smrtelnější než hadí. Všichni chřestivci žili na písčích, často až do půlky těla zahrabáni, takže jim vyčnívala jen horní kůže s ostny. Tahle kůže byla loveckou zbraní těchto nočních zvířat, a také kvůli ní byli chřestivci krátkorypí loveni; Robert se znovu zahleděl do dalekohledu: kluk pořád ještě držel rybu v rukou. Kolem prstů si ale omotal nějaký hadr! Robert to považoval za dobré znamení.

Zamával na cizí rybáře, a ti jeho pozdrav mlčky zvědavě opětovali. Kutr zpomalil, a konečně se obě lodě ocitly bok po boku. Robert přešel k rybářům a nejprve podal staršímu muži ruku. Ten ji udiveně přijal, ale nestiskl ji. Pak se Robert obrátil k mladíkovi, který rybu mezitím položil na latě.

„Je trochu velká,“ prošlo mu hlavou: „Ale co na tom!“

Obrátil líně se mrskající rybu na záda a třel ji spodní kůži. Pak ji otočil zpátky a přikývl. Nebylo pochyb! Skutečně šlo o chřestivce krátkorypého! Skoro třicet centimetrů velkého. Kůže byla v bezvadném stavu, ale co bylo nejdůležitější: ryba ještě žila!

Nebyla tedy vytažena z hloubky tažnou sítí, ale pomalu a mechanicky vylovena na hladinu koncovou udicí, takže se mohla přizpůsobit změně tlaku a neimplodovala. Měli tedy čas! Specialista na chřestivce Rösch kývl na výplatčího. V duchu odhadl cenu téhle kůže na bezmála čtvrt milionu amerických dolarů.

Zalupal po dechu, když mladík stáhl hadr z kbelíku stojícího stranou a přisunul ho. Plavalo v něm sedm dalších exemplářů. Röschovi stačil jediný pohled, aby se ujistil: byly sice menší, ale dohromady měly určitě cenu kolem jednoho milionu.

Nedbale, jak to jen svedl, vložil Rösch velkou rybu zpátky do kbelíku, pozoroval, jak se rychle vzpamatovala, a pokynul výplatčímu, aby všech osm exemplářů koupil.

Rodilý Ind přikývl, a oba pobřežní rybáři byli rádi, když viděli, že se s ním dorozumí. Nabídka zněla na sto dolarů.

Staroch zavrtěl hlavou, o těchhle rybářích z dalekých zemí, kteří loví na širém moři, už něco slyšel.

Ind okamžitě zvýšil nabídku na dvě stě dolarů.

Staroch se podíval na vnuka, něco ho zřejmě zarazilo. Možná ta překotně zvýšená cena? Přemýšlel. Co může být na těchhle neužitečných platežích zvláštního? U nich jimi všichni opovrhují kvůli jedovatým ostnům. Znovu zavrtěl hlavou a celý překvapený uslyšel, že Ind zvyšuje cenu na tisíc dolarů.

Zároveň mu naznačil, že to je jeho poslední slovo.

Staroch neznatelně přikývl a vystrčil tři prsty. Podíval se přitom na vnuka a najednou si vzpomněl na svůj starý sen o moři! A moře se teď chystalo mu jeho sen splnit. Chtělo mu dát bohatství, aby mohl vnuka poslat na významnou školu! Okamžitě ukázal i druhou rukou, že cena dělá ne tři, ale osm tisíc dolarů. Držel svých osm prstů vyzývavě ve vzduchu a poprvé se usmál, když spatřil vzrušený obličej svého mladého příbuzného. Nevšímal si vrtění hlavou indického výplatčího, díval se mimo a čekal.

Osm prstů zůstávalo tam, kde bylo. Starý rybář nestál o pohled z očí do očí, chtěl dostat své peníze. Klidně a hrdě hleděl do dálky.

Indický výplatčí ze *Saudade* nakonec pokrčil rameny a vyplatil na mladíkovu roztřesenou dlaň osm tisíc dolarů.

Oba muži se navzájem spokojeně uklonili a rozloučili se. Robert, mezitím už v kutru s kbelíkem s drahocennými chřestivci mezi nohama, ještě zahlédl, jak staroch pohladil kluka po hlavě a políbil ho na čelo. Obrátil se a nevšímal si otázek, které si mezi sebou osazenstvo kutru šeptalo.

Ani výplatčí neprozradil částku, na kterou cenu osmi ryb odhadoval. Rösch jim řekl: „Víte přece, že to ani říct nesmím! Nejdřív je musím stáhnout z kůže! Třeba se při tom něco nepovede! A pak mě roztrhnete ve dvě! – Ne ne, řeknu to jen kapitánovi. Osobně!“ Ještě jednou krátce pohlédl na ryby, a pak přes umělohmotný kbelík přehodil jako nějaký kouzelník hadr.

Umění stáhnout chřestivce krátkorypého z kůže neovládá ani deset lidí na světě. Robert Rösch už měl všechno připraveno. Stál v odděleném koutě zpracovatelské haly IV, a zatímco kolegové usekávali hlavy tuňákům a zbavovali je kostí, vyjímali vnitřnosti a nechávali ryby zamrazit, pozoroval Rösch největšího z chřestivců krátkorypých, kterého vyjmul ze starého kbelíku a položil na stůl. Ryba občas líně pootevřela oči, rozevřela hubu, ale jinak se nehýbala. Robert čekal. Záleželo na správném okamžiku, nesměl se ukvapit, ale nesměl ani příliš dlouho váhat. „Člověk by se mohl ponořit do ticha, kdyby měl potřebný klid,“ pomyslel si a stáhl si z levé ruky rukavici.

Ryba měla zavřené oči, specialista jí opatrně položil konečky dvou prstů na víčka a dlouho cítil jen vlastní puls.

Když potom tlak nepatrně zvýšil, ucítil záškrab. Viděl, jak se jedovaté ostny napřímily a hřbet se maličko prohnul. S úsměvem prsty odtáhl.

Specialistu na chřestivce krátkorypé něco rozptylovalo, a to se mu vůbec nelíbilo. Nelíbilo se mu, co mu táhne hlavou. Říkal si, zda jsou tohle jeho poslední chřestivci, nebo zda ještě na tomhle ocelovém ostrově vymírající mužnosti vydrží...

Pohlédl na skvostný exemplář před sebou, soustředil se a čekal na poslední záchvěv života. Jen v poslední vteřině před smrtí chřestivcova hranatá a drsná kůže nezduhne, jen v téhle jediné chvíli se řada ostnů nenapřímí. Jen v posledním skonu zůstane svlečená kůže hebká a může dosáhnout tak vysoké tržní ceny. Rösch musel téměř dokonávajícímu zvířeti s citem stáhnout kůži, aby zachoval jedinečnou barvu její vnitřní strany. To bylo jeho velké tajemství, které ještě nikomu neprozradil.

Prozradí je kdy někomu? Snad mladému Ismaeli? Ale jak dlouho bude ještě svět rybářů na širém moři existovat? Bude mu to pak ještě k něčemu?

Když rybu opustí téměř všechny síly, ale smrt se ještě hrozivě nerozestřela po její kůži, nastala ona poslední vteřina života.

Robert Rösch na to přišel úplně náhodou před třemi lety. Tenkrát provedl řez přes chřestivcovy oči příliš brzy, a výsledek byl postatně jiný. Kůže se ani nezachvěla, hřbetní svaly se nevezpaly, ryba se nebránila, ani vlastní smrtí. Robert Rösch přikývl. Chřestivec krátkorypý se musel nechat stáhnout z kůže takříkajíc ve smrtelném transu.

Dobrovolně.

Robert teď sám zavřel oči a obnaženými prsty přešel po drsné kůži, vyhnul se chrupavce s ostny, přešel rybě po hlavě a dotkl se jejích očních víček, pod nimiž už nic necukalo. A přece! Ještě jednou! To zvíře má ale sílu! Rösch k němu pocítil respekt. Tak dlouhý smrtelný zápas ještě nezažil. Neměl by je pustit zpátky na svobodu? Ale to by ho kolegové zlynčovali! Viděli, kolik chřestivců přinesl. Nakonec tedy musí být osm kůží. Všichni se chtěli podílet na nečekaném výdělku.

Nedá se nic dělat!

Jaké má štěstí, že má tyhle drobné mateřské ruce. Krátce se ohlédl po ostatních mužích, kteří museli se svými širokýma otcovským rukama pracovat v akordu, těžce pracovat. Rösch se rozhlédl, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Pokynul zvířeti a vzal do ruky krátký prořezávací nůž, který mu *Haudegen* ještě jednou zvlášť nabrousil.

Provedl dva krátké řezy nad rybími očnicemi a s úsměvem zaznamenal, že ryba jen jednou mrskla ocasem. Dokonalý okamžik! Ano! Spolu s kůží bere rybě i duši.

Pomalou špičkou nože obkroužil oči, protáhl řez jednou kolem hlavy, a pak nástroj zase odložil.

Oběma ukazováčky pronikl zepředu stranou mezi kůži a maso. Roztáhl kůži, ostny trčely strnule do vzduchu. Vykapával z nich jed. Rösch trpělivě kůži dál roztahoval, několikrát při tom rybí tělo obešel, a zatímco se jí zprvu dostal pod kůži jen konečky prstů, záhy je měl v rybě celé. Dál kůži roztahoval, až dospěl k ocasní ploutvi.

Cítil mechanické záškuby masa a viděl jed stékající po kůži. Konečně od ní mohl oddělit tělo. Ještě jednou si pro kontrolu všechno projel, ale neucítil už žádný odpor.

Specialista Robert Rösch opět otevřel oči a vytáhl prsty.

Na rukou neměl téměř žádnou krev. Zdvihl rybu za ocas do výšky, vystříkal pracovní stůl a rybí tělo úzkým pramínkem vody dočista, přičemž stekl i rybí jed, a krátkými údery rukou začal zdechlinu oddělovat od kůže.

O něco málo později dopadla na plochu stolu těžká hlava i s tělem. Rösch držel drahocennou kůži před sebou v úrovni prsou a pozoroval své dílo. Nikde jediný zářez, jediný vpich. Byla nepoškozená a holá.

Trochu ji nadzdvihl, pak ji obrátil a těšil se z purpurové barvy jejího vnitřku. ‚Krásnější než kterýkoli z papežských plášťů‘, pomyslel si a nadechl se omamné vůně ambry.

Jak nádherný dar přírody! Po celá tisíciletí skrytý, a teď náhodou objevený. Když jej Robert Rösch nad sebe upevňoval svorkou, naskočila mu husí kůže. Třikrát zahvízdal.

Všichni v hale k němu okamžitě obrátili zrak, začali nadšením povykovat a radostí tloukli do kovových okrajů běžících pásů, z nichž skapávala krev tuňáků. Někteří si svlékli rukavice a ukazovali Röschovi vztyčený palec, než se zase pustili do práce. Několik minut se ještě pro sebe usmívali, každý z nich byl teď přece o několik desítek tisíc dolarů bohatší.

Rösch vyjmul z kýble dalšího chřestivce a položil ho před sebe na pracovní plochu. Lehce sebou škubající a z kůže staženou zdechlinu s nepoškozenou a stále ještě po vzduchu lapající tlamou shodil na kovovou podlahu.

O tomhle nechutném výjevu se mu už často zdávalo. Pohled na rybu staženou z kůže, která byla ještě několik minut schopná života, měla otevřenou tlamu a scházela jí oční víčka, se specialistovi na chřestivce krátkorypé už často zjevil ve snu.

Někdy ryba dokonce mluvila.

Ale nikdy v těch větách nebyla obžaloba, vždy mu spíš radily. Rösch se zamyslel, a zatímco pozoroval o něco menšího a zřejmě, jak mu napovědělo zkušené oko, právě dospělého chřestivce, vzpomněl si, že mu duše stažených zvířat dávaly ve snu vždy dobré rady. Některých z nich pak dokonce využil, pokud si je byl schopen z krajiny snů přenést. Co mu ty duše mohly poradit? Mohly mu pomoci s jeho dosud nejtěžším rozhodnutím: zůstat na lodi, nebo se dát na chov ryb? Robert Rösch se pousmál, najednou si dokázal docela dobře představit, jakou radu by mu asi daly. Aby zůstal na souši, aby se nechal najmout na nějakou rybí farmu, aby je v každém případě nechal na pokoji, je i jejich moře.

„Ano, ano,“ řekl si pro sebe: „To by se vám tak líbilo!“

Hodil rybu zpátky do kýble. Právě totiž zazněl signál oznamující polední přestávku. Kýbl i první staženou kůži Rösch vzal a odnesl kapitánovi. Ten obojí postavil do minibaru a zamkl na několik západů.

„Proč asi dávají Jihofrancouzi za tuhle onuci tolik peněz?“ divil se sice, ale nečekal žádnou odpověď.

„Nemám ponětí,“ řekl Robert: „A ani to nechci vědět. Buď si z nich Baskové dělají munici, nebo je někdo z Montpellieru přimíchává do toho svého ďábelského elixíru.“

„Do jakého ďábelského elixíru?“

„Jeden z jejich poetů ho nazval ‚třetí básníkovo oko‘.“

„Ach tak, ty myslíš absint!“ řekl kapitán a dodal, že někde slyšel, že purpur se využívá v kosmických raketách. Pak jej vyprovodil k přepážce kabiny. Tohle Rösch si musí bezpodmínečně udržet! Dokud bude sám na trauleru, musí tu zůstat i on. Kapitán se rozhodl, že mu nabídne dlouhodobou smlouvu. Že na to nepomyslel dřív! Na rozloučenou mu přátelsky poklepal po rameni, pak za ním zasunul dveře a okamžitě zasedl ke stolu, aby sepsal smlouvu, zatímco Robert se odebral do jídelny pro svůj příděl jídla. Tam ho přivítali malou serenádou. Bezmála sedmdesát mužských hrdel hlídek na levoboku krákoralo: „Ještě jedna, ještě jedna, ještě jedna pluje, a pluje, kapitáne Achabe!“

A to z něho má být chovatel ryb? Po takové oslavné serenádě, kterou mu před třemi hodinami zapěli kolegové? Robert Rösch stál opět u svého lesklého kovového pultu ve zpracovatelské hale IV a pozoroval posledního chřestivce krátkorypého.

Ostatní kůže mu visely nad hlavou, zahalené do chladných oblaků mlhy v hale.

Měl sice na své rozhodnutí ještě pět měsíců čas, vždyť byli na moři teprve pár hodin, ale Rösch si myslel, že čím dřív se rozhodne, tím to bude pro všechny lepší.

Ale dokáže to? Jak má postupovat? Ještě z dob svých nekonečných studií sociálních věd věděl, že si musí vyhotovit seznam.

Takový seznam mu sice mohl s problémy pomoci, ale neznamenalo to postavit proti sobě moře a ženu? Nebo ženu a moře?

A přesně to nemohl ani jednomu z nich udělat! Nemohl přece postupovat tak zatvrzele a přeměnit pocity v myšlenky, aby je pak případně mohl škrtnout! Tenhle věčný začarovaný kruh! Kvůli podobným úvahám nikdy nedopsal svou diplomovou práci.

Z rozumového hlediska mluvila přirozeně celá řada věcí pro to, aby zůstal na souši. Neexistovalo by pak nebezpečí, že se zblázní jako *staroch Richard* nebo že se z něho stane potřebtětec jako *Operní pěvec*. Nemusel by se *Saudade* zažít její poslední plavby a zpracovávat poslední výlovy. Nechal by se propustit a konec mezinárodního rybolovu na širém moři by pozoroval zvenčí, neboť oceány budou stejně v dohledné době do mrtě vyloveny. A stal by se chovatelem ryb, zatímco ostatní rybáři by byli nezaměstnaní, a měl by den co den, hodinu za hodinou po boku Matyldu. Za dlouhých večerů u krbu by konečně mohli ze svých duší vyklepat špínu svých dětských a dospívajících let a vymést ji před domovní práh. Až ke strmým břehům moře! A zbytek by už dokonal baltský vítr, na ten bylo spolehnutí, to se Robert nebál. Za tři roky mu bude čtyřicet; ale stálo pro opravdového chlapa za to usilovat o takový život? Pro mužského, který za něco stojí? Nebo by to byla existence amputovaného? Námořníka, kterého zaživa zbavili duše, onoho tlustého a spolehlivého solného škraloupu, kterým žádná psychologie od kuchyňského stolu nepronikne?

Robert Rösch nahmatal bulvy posledního chřestivce, ale cítil, že jsou pod víčky ještě příliš vzrušené.

„Moře, to je duše,“ pomyslel si. „A duše je moře.“

Z pocitového hlediska mluvila přirozeně celá řada věcí pro to, aby na *Saudade* zůstal. Aby se nemusel zapojovat do té akvakultury, to byl asi nejdůležitější důvod. Na *Saudade* muži věděli, jakou má hodnotu. Vždyť to byl od něho životní výkon, doslova životní výkon! Tady může prožívat svoje mladistvé sny o divokém moři! Nemusel se přetvařovat, mohl zůstat svůj a upřímný. Ano, zatraceně, užíval si luxusu dvou domovů, z nichž jeden byl stále neodvolatelně na cestách. Měl kolem sebe kolegy, kteří mu věřili. To byla čest, velká čest. Tady mohl být vším jiným než dospělým. Mohl se chovat volně, jako nějaké zpropadené mládě mezi kluky, pirát mezi piráty, jako Peter Pan, který byl nepřemožitelný, dokud zůstával na palubě trauleru. Nemusel být nezávislý, nemusel nést za ostatní odpovědnost. Jeho jedinou povinností bylo stahovat ryby z kůže a zpracovávat je. A to byl i přes tuhle těžkou práci zatraceně pohodlný život! Až dosud nebyl nucen se o ničem rozhodovat, ale teď se přece jen cítil zahnaný do kouta. Přinesl si s sebou na palubu jeden zpropadený osobní problém, přestože všichni na trauleru se navzájem varovali: nech svoje podělaný problémy doma, neber je s sebou přes lávku na loď, jinak na to doplatíme všichni!

A proti tomu se teď provinil. Jak je ta jeho ženská na souši zatraceně chytrá! Krátce před odjezdem mu ještě vykládat o rybích farmách, v tom byl velký kus fištrónu, nemohl jí to na místě odmítnout.

A co teď?

Inu, nářky nic nezmůžou. Bylo to, jak to bylo. Zpracovatel Robert Rösch se snažil srdeční záležitosti z celé věci vynechat, protože nechtěl na svém seznamu za žádnou cenu lásku k Matyldě a lásku k moři opatřovat plusovým nebo minusovým znamínkem.

To jediné, co si ještě pamatoval z hodin fyziky, bylo, že plus a plus dává zatraceně silné mínus. Ale tomu nikdy neporozuměl.

„Zatraceně,“ řekl své zatím poslední oběti: „Jaké to musely být časy, o nichž *staroch Richard* tolik vyprávěl! Ten párek radistů *na Junge Welt*, který pracoval v radiokabině společně! To by přece bylo řešení! Tenkrát za časů NDR, kdy ženy dělaly dole u pásu a muži na horní palubě. Ti se nemuseli tak těžce rozhodovat. Přišli prostě na palubu spolu. – Už si zase naříkáš, ty stará bačkoro! Měkoto! Babo! Sketo! Bázlivče!

Měl hrůzu z toho, že si bude muset tyhle otázky klást dennodenně celých pět měsíců a nedokáže se rozhodnout. Kdyby tak existovala třetí možnost!

Robert Rösch si opět svlékl rukavici, krátce zkontroloval reakci a zdálo se mu, že nastal pravý okamžik pro stažení. Když však nasadil nůž a provedl řez, ztuhl. Chřestivec už se ani nepohnul. Byl mrtvý! Jeho ostny se nenapřímily. Robert sice ještě rybu stáhl, ale výsledek ho nepřekvapil: vnitřní strana kůže byla černá jako dehet. A stejně tak páchla.

Právě vyhodil z okna několik stovek tisíc dolarů. Prémie svých kolegů, které považovali za jisté.

Kvůli soukromým problémům!

Neměl daleko k tomu, aby vrazil ruku do jedovatých ostnů. Zíral na zrcadlíci se kov pracovního stolu.

Bylo to znamení?

Věřil snad už na znamení? Neměl by zajít do modlitebny? Trojstranná schrána, na jejíž jedné straně visel kříž, by teď měla být prázdná. Na druhé straně byla hvězda a na třetí půlměsíc. *Haudegen* ji celou posadil na valivá ložiska, aby se i muslimové mohli bez ohledu na směr plavby vždy modlit k Mekce. Byl nerozhodný, ale pak si řekl: „Ne, budu se muset rozhodnout sám. Tohle rozhodnutí je na mně.“

Vysvlékl si i druhou rukavici, zahodil bezcennou kůži spolu s mršinou na podlahu haly a beze slova vyšel ven. Bloudil po lodi a nereagoval na dotírající výzvy z mnoha amplionů, aby se okamžitě ohlásil.

V každém koutě trauleru se ozývalo: Zpracovatel Rösch, okamžitě se ohlaste! A všech stošestasedmdesát členů posádky tomu rozumělo: Rösch, ten nespolehlivý zpracovatel Rösch, se vypařil. Krásné dolary!

Ale pak výzvy mladého třetího důstojníka, aby se Rösch ohlásil, uprostřed věty ustaly, a všude na lodi muži krátce svraštili čelo. Nedělali si s tím ale dál starosti a pokračovali v práci, zatímco Rösch prolezl vnější mezistěnou a zamířil na horní palubu.

Piráta malého vzrůstu se před ním objevil tak náhle, že se Robert musel překvapením rozesmát, než ho zasáhl kopanec pod břicho a on jen zalapal po dechu.